

Балкана да гонишъ вѣтроветѣ. Хвани се на работа; ще научишъ занаятъ и хлѣба си въ ржката ще вземешъ. Злато е днесъ занаята, Йорге! Мене слушай!

Йорги почеса сухата си кълка, издаде напредъ тънки устни и рече:

— Лесна работа . . . Нека азъ намѣря онуй, дето ми трѣбва, та пакъ ще приказваме . . .

— Йорге, Йорге! Кога ще ти дойде ума въ главата — незнамъ.

— Вижъ, тука си правъ, бати Стефане! Ума ми не е твърде на мѣсто, ама сега вече се надѣвамъ да дойде . . . Направишъ ли беля, научавашъ се да си отваряшъ очитѣ на четири, че да не я правишъ други пжтъ. Тѣй и азъ направихъ една беля, че сега се научихъ да си отварямъ зъркалитѣ (очитѣ). Преди десетина дена отиваме съ Таки цинцарина въ пещеритѣ надъ Кумлука. Той се научилъ, че предъ една пещера имало върбово дърво и до дървото нишанъ. Значи тамъ да се копае. Нарамваме ние търнокопитѣ и лопатитѣ и право тамъ. Като се стъмни хубаво, хапнахме набързо по нѣкоя и друга хапка и започнахме отъ лѣво на върбата да копаемъ. Нишана намѣрихме. Покопая азъ малко, па опитвамъ съ шиша, покопае и той, па и той опитва. Тѣй се редувахме и мълчахме. Трѣбва да се мълчи когато се копае имане. Кажешъ ли дума, имането отива въ дънъ земя. Та ти казвамъ, изкопахме бая трапъ. По едно време Таки опитва съ шиша и, магарето краставо, извиква колкото му гласъ държи:

— Йорге, набутахме имането. — Като каза тѣзъ думи, и подъ краката ми тозъ часъ се зачу: „гюлдюр-р-р-р“. . . — провали се имането. Азъ кипнахъ, че като ми причернѣ на очитѣ, грабвамъ